

<http://www.larouche.se/nyheter/2009/04/24/regeringen-styr-oligarkerna-gnyr>

När regeringen äntligen började agera som en regering och styrde upp AP-fonderna mot bonusarna, utbröt panik i finanseliten. "Var skall detta sluta", frågade Carl B Hamilton (fp) och oroade sig för att AP-fonderna skulle börja användas till glesbygdspolitik (dvs infrastruktur)! Självaste Pieter Wallenberg snäste att regeringen "har en del löss på den egna kroppen" för att regeringen ännu inte fått stopp på alla bonusar. Eftersom han nu försvarar dem, borde Wallenberg få behålla lössen och föda dom själv.

Vad greve Hamilton oroar sig för är att [AP-fonderna](#) återgår till sin gamla politik från Gunnar Strängs tid, då de investerades i nya infrastrukturprojekt, industriutveckling och nya bostäder. Idag spills de bort i spekulationsbubblor i aktier och fastigheter, spekulationsbubblor som drivs upp i pris av det pensionskapital som ständigt strömmar till. Det är så [finansmarknaden i Sverige och internationellt har organiserats](#) sedan avregleringarna på 1980-talet. Bubblorna ska ha allt och de reala investeringarna har kollapsat och nu [kollapsar hela ekonomin](#).

Regeringens ingripande mot bonusarna löser inga större reella problem, men varför det har skapat så stor panik, är att regeringen faktiskt har tagit på en verkställande makt, som potentiellt kan leda till att folkets valda representanter Regering och Riksdag för första gången faktiskt tar makten i riket. Regering och riksdag kan då börja styra statens resurser tillbaka till investeringar i den reala ekonomin och börja lösa krisen.

I dag har finansmarknaderna kontroll över Riksbanken och statens kreditskapande förmåga används för att täcka finanssystemets svarta hål. Gigantiska krediter skapas eller garanteras av staten genom Riksbanken. Samtidigt är det tvärtopp i utlåningen till infrastrukturinvesteringar och ens till producerande företag. Detta är en av kärnpunkterna i "den svenska modellen". Regeringen har ingen verkställande makt utan detta sköts av myndigheter och ämbetsmän. Genom förbudet mot s.k. ministerstyre har regeringen knappt mer än rådgivande makt eftersom ämbetsmännen kan strunta i regeringens beslut, precis som AP-fondernas ägarrepresentanter på Ericssons aktieägarstämma. De vägrade närvara för att obstruera regeringens direktiv att rösta mot Svanbergs och andra direktörers bonusar.

Ironin i bonusbråket är att regeringen kan styra AP-fonderna och dess ägarandelar i näringslivet som en vanlig koncernledning i ett stort svenskt privat företag. Bolagiseringen har gjort det möjligt för regeringen att skaffa sig verkställande makt! De gamla ämbetsverken, som t.ex. SJ AB kan nu styras direkt av regeringen. Tidigare var det en korporativt sammansatt styrelse för SJ som styrde, dvs Wallenbergs näringslivsorganisationer och socialdemokratins fackliga organisationer. Inte så konstigt att Pieter Wallenberg gnyr och kusinerna Jacob och Marcus Wallenberg i en DN-debattartikel den 5.4 vädjar till LO om samarbete enligt deras gemensamma gamla svenska modell.

I detta perspektiv är regeringens ingripande mot bonusarna potentiellt [revolutionärt](#) om du med hjälp av EAP driver regeringen att fullt ut fortsätta på den linjen att riva upp [den synarkistiska svenska modellen](#). Genom att engagera dig i [EAPs EU-valkampanj](#) kan du på så sätt bana väg för ett verkligt folkstyre i Sverige, så att regeringen och riksdag kan sätta folkets välfärd före försvaret av finanssystemets svarta hål.